

dramatikoa

tsuenetakoa izango zela. *The bends* bigarren diskoak, ordea, erakutsi zuen Radiohead ez zela single bakarrekotako taldea. Lan horrek ez dio bizkarra ematen epikari, baina abesti batzuen dramatismoari esker (*Street spirit*, *High and dry*, *Fake plastic trees*...) oso atzean uzten du *Pablo Honey*. Diskoak oso kritika onak jaso zituen, baina kritikek ez dute salmentarik ziurtatzen, eta *The bends* nola-baiteko porrota izan zen.

The bends-en dramatismotik ihesi, Thom Yorkek hirugarren disko alaiago bat iragarri zuen berehala, baina *OK Computer* (97) ez da irrati-formulen jarraitzaile batek espero dezakeen lana. Taldearen musikak dramatikoak izaten segitzen du, eta Yorkeren hitzek sistemak ezartzen dizkigun eginbeharrei aurre egiten diete. Hala ere, *OK Computer* lan ezberdina da. Gitarra marrazki etengabeetan oinarritua, elektronikaren abantailaz baliatzen da melodia handiak aurrera eramateko. *OK Computer* 1997ko disko izendatu zuten hainbat musika kazetak, eta batzuk historiako onena zela esatera ere ausartu ziren. Halako gehiegikerietan erori gabe, *OK Computer* 90eko hamarkadako disko esanguratsuena dela esan daiteke, ez baita nolanahikoa eragin duen musika uholdea.

Belaunaldi baten ikur bihurtuta, azkenaldian sortu duten munstro horrengandik ihes egin nahian ari dira Yorke, Greenwood eta abar. Abeslariak PJ Harveyren eta Björken azken lanetan parte hartu zuen iaz, eta taldearen laugarren diskoa ezberdina eta apurtzailea izango zela iragarri zuen. Eta halaxe da. Taldearen izaera ukatu gabe —garapen epiko eta dramatikoek taldearen ezaugarri izaten jarraitzen dute— *Kid A* (2000) erritmo elektronikoetara irekia dago. Yorkek Autechren, post-rockaren eta Brian Enoren eragina aipatu du behin baino gehiagotan, eta *Kid A* horren isla zuzena da. Askok suizidio komertzialtzat jo zuten diskoa —taldearen lanik esperimentalena da eta ez zuten singlerik kaleratu aurretik—, baina hala ere zerrendetako lehen postuetara iritsi zen berehala.

Taldearen lan berria, *Amnesiac* —*Kid A*-ren sesioetan grabatu zuten—, ekainean iritsiko da dendetara.

Radiohead eta Christophe de Babalon

Bilboko zezen-plazan

Larunbatean, 21:00etan

Bihotzaren sufrimenduaz hitz egiten duten talde ugari sortu da azken urteotan.

- Rockaren eta folkaren ildoak erabilia, giro triste eta malenkoniatsuak landu dituzte.
- Mark Eitzel, igandean Donostian izango den musikaria, guztien eredu izan da.

mikel lizarraide

American Music Club taldeko burua zela, Mark Eitzel saminduraren eta musika mingarriaren ordezkari nagusi bihurtu zen. Ez zuen inoiz entzule askoren onespena jaso, baina taldearekin grabatu zituen diskoak musikari askoren ezinbesteko erreferentzia bihurtu dira urteekin, eta gaur egun talde miretsia eta maitatua da American Music Club. Horren adibide gisa, orain dela gutxi hainbat talde interesgarrik (Calexico, Lambchop, Steve Wynn, Dakota Suite...) Eitzelen taldea omendu zuten, *Come on beautiful* bertso diskoarekin.

Amerikar Musikaren Elkartea 1995ean desegin zen, atzean zazpi disko eder bezain ilun eta triste utzita, baina Eitzelek aurrera segitu du bere sentimendu latzenak musikaren bidez isaltzen. Artean American Music Club bizirik zegoela kaleratu zuen bere lehendabiziko diskoa —*Songs of love*. Live zuzenean grabaturiko lan gordin ikaragarria—, baina taldea desegin ondoren heldu dio erabat bakar-kako bideari.

Ibilbide horren azken emaitza *The invisible man* deitzen da, eta Eitzelek hiru urtetan grabatu duen lehenengo diskoa da. Albuma egunotan jarriko dute dendetan; eta, Eitzelek berak azaldu duenez, azken urteotan elektronikarekiko eta ekoizpen teknika berriekiko piztu zaion zaletasunak zerikusi zuzena izan du bere grabazioan. Ez dirudi, ordea, maitasunaz, gorrotoaz eta sentimendu latzenez molde ederren bidez hitz egiteari utzi dionik.

Galaxie 500 1991n desegin zen, baina Damonek eta Naomik elkarrekin jarraitu dute. Orain arte, Incredible String Band, Soft Machine eta psikodelia garaiko beste talde batzuen eragina erakusten duten lau disko kaleratu dituzte.

Mark Eitzel

Musika zauritua

bazioan. Ez dirudi, ordea, maitasunaz, gorrotoaz eta sentimendu latzenez molde ederren bidez hitz egiteari utzi dionik.

Igandekoa izango da Mark Eitzelek Euskal Herrian joko duen lehenengo aldia, baina orain dela bost urte Pradejoneko Serie B jaialdian ikusteko aukera izan genuen, Errioxan. Teklatu jole batekin eta gitarraren laguntza hutsarekin atera zen orduan Eitzel taula gainera, eta, giroa egokiena ez izan arren, oilo ipurdia jartzeko moduko kontzertua eskaini zuen —ent-

zule batzuekin haserretuta joan zen arte behintzat—. Igandean, berriz, beste hiru musikari hauek izango ditugu lagun Eitzelek: Andrew Plourde (samplerra eta loopak), Brian Gregory (gitarra, baxua eta ahotsak) eta Kristin Sobditch (teklatura eta baxua).

Bakardadera lotutako ibilbidea

Eitzel 1959an jaio zen, Kaliforniako Walnut Creek herrian, eta giro erlijioso itxi batean hazi bazen ere, 16 urterekin bizkarra eman zion

Diskografia

American Music Clubekin

- The restless stranger* (Grifter-Frontier, 1985)
- Engine* (Grifter-Frontier-Zippo, 1987)
- California* (Grifter-Frontier-Demon, 1988)
- United Kingdom* (Grifter-Frontier-Demon, 1989)
- Everclear* (Alias, 1991)
- Mercury* (Virgin, 1993)
- San Francisco* (Virgin, 1994)

Bakarlari gisa

- Songs of love*. Live (Demon, 1991)
- 60 watt silver lining* (Warner, 1996)
- West* (Warner, 1997)
- Caught in a trap and I can't back out 'cause I love you too much, baby* (Matador, 1998)
- The invisible man* (Matador, 2001)

kristautasunari, eta alkohollez bustiriko abestiak egiteari ekin zion. Naked Skinnies taldearekin aritu ondoren, 1983an American Music Club sortu zuen, San Frantziskon. Vudi gitarra jole leialarekin batera, bapore etilikoetan eta etsipen giroetan bustitako disko bilduma ederra egin zuen. Batez ere, *California* eta *United Kingdom* lan izugarriak dira.

AMC deseginda, *60 watt silver lining* estudioko lana argitaratu zuen Eitzelek, eta *West* hurrengo lanerako —bere ibilbideko alaiena— Peter Buck REM taldeko gitarra jolearen laguntza izan zuen. *Caught in a trap and I can't back out 'cause I love you too much, baby* izenburu amaigabeko lanean, berriz, soinu lehor eta gordinera itzuli zen.

Mark Eitzel eta Damon & Naomi

Donostiako Gasteszena aretoan
Igandean, 20:00etan

Damon & Naomi

Mark Eitzelen aurretik, Damon Krukowskik eta Naomi Yang estatubatuarrek osatutako bikotea ariko da Donostiako Gasteszena aretoan, eta, beraiekin batera, Michio Kurihara Ghost talde japoniarreko kideak joko du. Izan ere, Ghostekin batera kaleratu dute euren azken diskoa. Damon & Naomi Galaxie 500 taldeko kide zirela egin ziren ezagun. Dean Wareham gitarra jolearekin batera —gerora Luna taldea sortu zuen—, 80ko hamarkadaren amaierako eta hurrengoaren hasierako disko ederrenetakoak egin zituzten —*On fire* bikaina eta *This is our music* bereziki—, eta edertasun kontzeptuari esanahi berria eman zioten.